

Arrest

nr. 282 242 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissingen voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Op 13.07.2006 werd verzoeker samen met zijn ouders erkend als vluchteling in België.

Op 26.02.2009 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel 3 jaren wegens bedreigingen.

Op 18.12.2009 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Marche-en-Famenne definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige.

Op 21.01.2010 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Dinant definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal met geweld.

Op 26.01.2011 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Marche-en-Famenne definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens bedreigingen.

Op 11.10.2011 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Neufchâteau definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren voor diefstal met geweld, afpersing, het toebrengen van slagen aan een agent, bedreigingen en verboden wapendracht.

Op 25.01.2012 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Dinant definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor weerspanningheid en opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 12.12.2019 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

Op 20.11.2020 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus van verzoeker ingetrokken.

Op 11.02.2021 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 02.08.2021 werd op basis van artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd.

Op 08.09.2021 werd verzoeker door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een definitieve straf van 15 maanden wegens poging tot diefstal, opzettelijke slagen met voorbedachten rade en bedreigingen. Hierbij werd rekening gehouden met de omstandigheid dat verzoeker zich op het moment van zijn nieuwe veroordeling, bevond in een staat van wettelijke herhaling.

Op 14.09.2021 werd verzoeker door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een definitieve straf van 15 maanden wegens vernieling van verschillende auto's en bedreigingen.”

1.2. Op 6 juli 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer

Naam: N.

Voornaam: A.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Gisenyi

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene was niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Op 02-08-2021 werd het verblijfsrecht van betrokkene in het Rijk tevens ingetrokken omwille van herhaaldelijke gerechtelijke veroordelingen.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

• Op 14-09-2021 werd betrokkene door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een definitieve straf van 15 maanden wegens vernieling van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen (auto van een burger), beschadiging of verbieling van andermans roerende eigendommen (verschillende auto's van burgers), bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, vernietiging en beschadiging, verboden handeling onge-acht

de wapencategorie - dracht/vervoer van voorwerpen/stoffen niet als wapen ontworpen, maar gebruikt als wapen.

- Op 08-09-2021 werd betrokkene door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een definitieve straf van 15 maanden wegens poging tot diefstal verzwarende omstandigheden, opzettelijke slagen met voorbedachten rade en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Hierbij werd rekening gehouden met de omstandigheid dat de betrokkene zich op het moment van zijn nieuwe veroordeling, bevond in een staat van wettelijke herhaling.
- Op 11-02-2021 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.
- Op 12-12-2019 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.
- Op 25/01/2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Dinant definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor volgende feiten: Weerspanning, smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen.
- Op 11/10/2011 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Neufchateau definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren voor volgende feiten: Diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met als gevolg een ongeneeslijk lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels
- Op 26/01/2011 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Marche-en-Famenne definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor volgende feiten: Mondelinge o-f schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, aanmatiging van naam, opzettelijke slagen en verwondingen.
- Op 21/01/2010 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Dinant definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 2 jaren voor de helft voor volgende feiten: Diefstal met geweld of bedreiging, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels
- Op 18/12/2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Marche-en-Famenne definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor volgende feiten: Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige
- Op 26/02/2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel 3 jaren voor volgende feiten: Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

De door beklagde gepleegde feiten getuigen van een duidelijk gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Rekening houdend met de precaire situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien het gewelddadige, herhaaldelijke karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 02-08-2021 werd het recht op verblijf in het Rijk van betrokkene ingetrokken op basis van het artikel 22 § 1,3° van de wet van 15 december 1980 binnenkomst, verblijf, vestiging en verwijdering van

vreemdelingen. Voorafgaandelijk werd op 20-11-2020 zijn statuut van vluchteling al ingetrokken door het CGVS wegens herhaaldelijke zware feiten.

Betrokkene heeft document 'Hoorrecht' op 26-11-2021 ingevuld. Hij verklaart medische problemen te hebben, maar hij staft zijn verklaringen niet aan de hand van medische attesten. Zijn verklaringen op zich kunnen geen verwijdering voorkomen.

Betrokkene verklaart een relatie en een minderjarig kind te hebben, maar over zijn relatie wijdt betrokkene niet verder uit. We weten wel dat betrokkene bezoek krijgt van een partner in de gevangenis. Wat zijn kind betreft, laat betrokkene zelf weten dat 'ze niet erkend is'. Of dit kind voortkomt uit zijn huidige relatie of een vorige, is ook niet duidelijk. Betrokkene heeft in de gevangenis bovendien op 26-11-2021, 16-02-2022 en 09-05-2022 verschillende gesprekken gehad met een terugkeer-begeleider waarin hij onder andere zijn gezinssituatie verder kon uiteenzetten, dit heeft hij niet gedaan. Zijn focus leek vooral te liggen op het terugkrijgen van zijn verblijf in België. Wat zijn partner en kind in België betreft, stellen we vast dat zijn administratief dossier te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er wel degelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij de betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar een land waar hij verblijfsrecht geniet. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing".

Betrokkene verklaart zijn hoorrecht verder nog dat hij naaste familieleden in België heeft, namelijk ouders, broers en zussen en neven en nichten waarvan hij van enkele peter is. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze mensen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Aangaande de vrees voor terugkeer naar zijn herkomstland Rwanda, laat betrokkene nog weten dat hij geen band meer heeft met Afrika; dat zijn hele familie in België woont en dat hij nooit geprofiteerd heeft van België. Bij het intrekken van zijn vluchtelingenstatuut door het CGVS op 20-11-2020 werd een Niet-Terugleidingsclausule opgesteld waardoor betrokkene niet terug kan gestuurd worden naar Rwanda. Betrokkene is niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst en het staat hem vrij om in een ander land wettig verblijf aan te vragen; dit werd hem al uitgelegd tijdens zijn gesprekken met de terugkeerbegeleider.

Gelet op voorgaande elementen wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verwierf als minderjarig kind op 13-07-2006 het statuut van vluchteling op basis van de asielaanvraag van 21-10-2001 van zijn moeder. Zijn statuut werd echter op 20-11-2020 ingetrokken door het CGVS op basis van artikel 55/3/1, § 1° van de wet van 15 december 1980 binnenkomst, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen wegens herhaaldelijke misdrijven. Op 02-08-2021 werd ook zijn wettelijk verblijf in België ingetrokken op basis van het artikel 22 § 1,3° van de wet van 15 december 1980 binnenkomst, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen . omwille van herhaaldelijke gerechtelijke veroordelingen en zijn persoonlijk gedrag. Betrokkene is dus niet langer in het bezit van een geldige verblijfstitel of verblijfskaart. Daarnaast beschikt hij ook niet over een paspoort of andere identiteitsdocumenten. Betrokkene had het recht om binnen de geldige termijnen in beroep te gaan tegen

de beslissingen van het CGVS inzake zijn statuut als vluchteling en de beslissing van DVZ inzake zijn verblijf, maar dit deed hij niet. In zijn gesprek met een ambtenaar van de administratie op 26-11-2021 vertelt hij dat hij die intentie wel had, maar dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikte.

Het CGVS stelde in de beslissing tot intrekking van uw statuut dd.20.11.2020 op basis van artikel 55/3/1, § 1° van de wet van 15 december 1980 binnenkomst, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen dat u noch direct, noch indirect mag teruggeleid worden naar Rwanda, onderhavige beslissing legt u op België te verlaten en houdt niet in dat u dient terug te keren naar Rwanda. U kan naar een ander land alwaar u recht op verblijf heeft, dan wel bekomen reizen om u aldaar te vestigen. Het is een gevolg van u persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat u het grondgebied van België dient te verlaten. Sinds zijn verblijf ingetrokken werd, heeft hij geen nieuwe pogingen meer ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

- Op 14-09-2021 werd betrokkene door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een definitieve straf van 15 maanden wegens vernieling van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen (auto van een burger), beschadiging of verbieling van andermans roerende eigendommen (verschillende auto's van burgers), bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, vernietiging en beschadiging, verboden handeling ongeacht de wapencategorie - dracht/vervoer van voorwerpen/stoffen niet als wapen ontworpen, maar gebruikt als wapen.

- Op 08-09-2021 werd betrokkene door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een definitieve straf van 15 maanden wegens poging tot diefstal verzwarende omstandigheden, opzettelijke slagen met voorbedachten rade en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Hierbij werd rekening gehouden met de omstandigheid dat de betrokkene zich op het moment van zijn nieuwe veroordeling, bevond in een staat van wettelijke herhaling.

- Op 11-02-2021 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

- Op 12-12-2019 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

- Op 25/01/2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Dinant definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor volgende feiten: Weerspanning, smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen.

- Op 11/10/2011 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Neufchateau definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren voor volgende feiten: Diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met als gevolg een ongeneeslijk lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

- Op 26/01/2011 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Marche-en-Famenne definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor volgende feiten: Mondelinge o-f schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, aanmatiging van naam, opzettelijke slagen en verwondingen.

- Op 21/01/2010 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Dinant definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 2 jaren voor de helft voor volgende feiten: Diefstal met geweld of bedreiging, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

- Op 18/12/2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Marche-en-Famenne definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor volgende feiten: Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige.

• Op 26/02/2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel 3 jaren voor volgende feiten: Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

De door de betrokkene herhaaldelijk gepleegde feiten getuigen van een duidelijk gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers.

Rekening houdend met de precaire situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien het gewelddadige, herhaaldelijke karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

1.3. Op 6 juli 2022 legde verweerder tevens een inreisverbod voor zes jaar op (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer

Naam : N.

voornaam : A.

geboortedatum : 26.02.1989

geboorteplaats : Gisenyi

nationaliteit : Rwanda (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06-07-2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

• Op 14-09-2021 werd betrokkene door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een definitieve straf van 15 maanden wegens vernieling van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen (auto van een burger), beschadiging of verbieling van andermans roerende eigendommen (verschillende auto's van burgers), bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, vernietiging en beschadiging, verboden handeling ongeacht de wapencategorie - dracht/vervoer van voorwerpen/stoffen niet als wapen ontworpen, maar gebruikt als wapen.

• Op 08-09-2021 werd betrokkene door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een definitieve straf van 15 maanden wegens poging tot diefstal verzwarende omstandigheden, opzettelijke slagen met voorbedachten rade en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Hierbij werd rekening gehouden met de omstandigheid dat de betrokkene zich op het moment van zijn nieuwe veroordeling, bevond in een staat van wettelijke herhaling.

• Op 11-02-2021 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

• Op 12-12-2019 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

• Op 25/01/2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Dinant definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor volgende feiten: Weerspanningheid, smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of

samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen.

- Op 11/10/2011 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Neufchateau definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren voor volgende feiten: Diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met als gevolg een ongeneeslijk lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

- Op 26/01/2011 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Marche-en-Famenne definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor volgende feiten: Mondelinge o-f schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, aanmatiging van naam, opzettelijke slagen en verwondingen.

- Op 21/01/2010 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Dinant definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 2 jaren voor de helft voor volgende feiten: Diefstal met geweld of bedreiging, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

- Op 18/12/2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Marche-en-Famenne definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor volgende feiten: Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige.

- Op 26/02/2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel 3 jaren voor volgende feiten: Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

De door beklaagde gepleegde feiten getuigen van een duidelijk gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers.

Rekening houdend met de precaire situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien het gewelddadige, herhaaldelijke karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft document 'Hoorrecht' op 26-11-2021 ingevuld. Hij verklaart medische problemen te hebben, maar hij staat zijn verklaringen niet aan de hand van medische attesten. Zijn verklaringen op zich kunnen geen verwijdering voorkomen.

Betrokkene verklaart ook een relatie en een minderjarig kind te hebben, maar over zijn relatie wijdt betrokkene niet verder uit.

We weten wel dat betrokkene bezoek krijgt van een partner in de gevangenis. Wat zijn kind betreft, laat betrokkene zelf weten dat 'ze niet erkend is'. Of dit kind voortkomt uit zijn huidige relatie of een vorige, is ook niet duidelijk. Betrokkene heeft in de gevangenis bovendien op 26-11-2021, 16-02-2022 en 09-05-2022 verschillende gesprekken gehad met een terugkeerbegeleider waarin hij onder andere zijn gezinssituatie verder kon uiteenzetten, dit heeft hij niet gedaan. Zijn focus leek vooral te liggen op het terugkrijgen van zijn verblijf in België. Wat zijn partner en kind in België betreft, stellen we vast dat zijn administratief dossier te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er wel degelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij de betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar een waar hij verblijf kan genieten. Echter weigert hij hiervoor stappen te ondernemen. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing".

Betrokkene verklaart zijn hoorrecht verder nog dat hij naaste familieleden in België heeft, namelijk ouders, broers en zussen en neven en nichten waarvan hij van enkele peter is. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9

oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze mensen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Aangaande de vrees voor terugkeer naar zijn herkomstland Rwanda, laat betrokkene nog weten dat hij geen band meer heeft met Afrika; dat zijn hele familie in België woont en dat hij nooit geprofiteerd heeft van België. Bij het intrekken van zijn vluchtelingenstatuut door het CGVS op 20-11-2020 op basis van artikel 55/3/1,§1° van de wet van 15 december 1980 binnenkomst, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen werd een Niet-Terugleidingsclausule opgesteld waardoor betrokkene niet terug kan gestuurd worden naar Rwanda. Betrokkene is niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst en het staat hem vrij om in een ander land wettig verblijf aan te vragen; dit werd hem al uitgelegd tijdens meerdere gesprekken met de terugkeerbegeleider.

Gelet op voorgaande elementen wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Betrokkene verblijft momenteel onwettig in België na intrekking van zijn verblijf op 02-08-2021 op basis van artikel 22 § 1,3° van de wet van 15 december 1980 binnenkomst, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen. waartegen hij geen beroep heeft ingediend. Hij heeft voorlopig ook niet getracht om zijn verblijf opnieuw te wettigen. Verder heeft betrokkene niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een vierde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt verzoeker op:

"Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het principe van non-refoulement en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

Hij betoogt als volgt:

"IV. I

Het CGVS oordeelde in de intrekkingsbeslissing dd. 20.11.2020 dat verzoeker direct noch indirect mag teruggeleid worden naar Rwanda.

Volgens verweerder houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoeker dient terug te keren naar Rwanda. Volgens verweerder kan verzoeker in een ander land wettig verblijf aanvragen.

Verweerder maakt op geen enkele wijze kenbaar naar welk land verzoeker, die niet over een geldig paspoort of visum beschikt (cf. motivatie beslissing), zou moeten reizen en aldaar in de mogelijkheid is om wettig verblijf aan te vragen en dit ook effectief te bekomen.

IV.2

Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een beslissing tot verwijdering in de zin van art. 1.6° Vw.

De « terugkeer » wordt in het art. 1.5° Vw gedefinieerd als het feit dat betrokkene « terugkeert naar (1) zijn land van herkomst of (2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of (3) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf ».

Overeenkomstig art. 7, eerste lid, Vw wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ».

De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet in overeenstemming zijn met de normen van de internationale verdragen waardoor België is verbonden, in het bijzonder met art. 3 EVRM.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing.

Verzoeker wil benadrukken dat het CGVS oordeelde in de intrekingsbeslissing dd. 20.11.2020 dat verzoeker direct noch indirect mag teruggeleid worden naar Rwanda en dat een verwijdering of teruggrijping van verzoeker naar zijn land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de art. 48/3 en 48/4 Vw.

Deze verwijzing naar het non-refoulementbeginsel in het licht van de art. 48/3 en 48/4 Vw. houdt ontegensprekelijk verband met het art. 3 E.V.R.M. (EHRM 22 september 2009 nr. 30471/08 Abdolkhani en Karimnia v. Turkije en EHRM 23 februari 2012 nr. 27765/09 Hirsi Jamaa ea. v. Italië).

Het Hof van Justitie heeft eveneens geoordeeld dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing absoluut is, ongeacht de daden van het slachtoffer, en dat de misdrijven van de verzoeker, waardoor hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet ter zake bij de beoordeling inzake art. 3 EVRM (EHRM 28 februari 2008 nr. 37201/06 Saadi v.. Italië, EHRM 24 april 2008 nr. 2947/06 Ismoilov ea. V. Rusland, EHRM 19 juni 2008 nr. 8620/04 Ryabikin t. Rusland).

IV.3

In casu is er geen enkele betwisting dat verzoeker de Rwandese nationaliteit heeft en dat hij geen andere nationaliteit heeft zodat Rwanda als het land van herkomst moet worden beschouwd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat dat verzoeker zijn terugkeerverplichting kan uitvoeren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale verplichtingen noch dat er ander land is waar verzoeker wettig verblijf kan aanvragen en er effectief gemachtigd zal of toegelaten worden tot verblijf.

Ondanks de bewering van verweerder (dat verzoeker simpelweg in een ander land wettig verblijf kan aanvragen) is er de facto geen andere mogelijkheid voorhanden om te voldoen aan zijn terugkeerverplichting dan een terugkeer naar Rwanda.

Dat door verzoeker een terugkeerverplichting op te leggen zonder op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve Rwanda verzoeker dan wel kan terugkeren zonder ook hier het risico te lopen om te worden uitgezet in strijd met art. 3 EVRM, in casu geen zorgvuldig onderzoek in het licht van art. 3 EVRM is gebeurd en derhalve er sprake is van schending van art. 3 EVRM.

Van een terugkeer naar Rwanda heeft het CGVS reeds geoordeeld dat verzoeker direct noch indirect hiernaar niet mag teruggeleid worden.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 23 november 2021 nr. 264.134 waarin werd vastgesteld dat door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wanneer hij stelt dat de betrokkene niet verplicht is naar zijn land van herkomst terug te keren, dan ook gehouden is te onderzoeken naar welk land de betrokken zijn terugkeerverplichting wel dan zou kunnen uitvoeren."

2.2. Verweerder voert hierover het volgende verweer in zijn nota:

"In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM, doordat zij niet kan terugkeren naar Rwanda omdat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Rwanda. Aldus is verzoekende partij van oordeel dat zij bij een terugkeer naar Rwanda zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormelde verdragsbepaling.

Verweerder laat gelden dat in de eerste bestreden beslissing omtrent artikel 3 EVRM het volgende wordt bepaald:

"Aangaande de vrees voor terugkeer naar zijn herkomstland Rwanda, laat betrokkene nog weten dat hij geen band meer heeft met Afrika; dat zijn hele familie in België woont en dat hij nooit geprofiteerd heeft van België. Bij het intrekken van zijn vluchtelingenstatuut door het CGVS op 20-11-2020 werd een Niet-

Terugleidingsclausule opgesteld waardoor betrokkene niet terug kan gestuurd worden naar Rwanda. Betrokkene is niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst en het staat hem vrij om in een ander land wettig verblijf aan te vragen; dit werd hem al uitgelegd tijdens zijn gesprekken met de terugkeerbegeleider.”

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoekende partij lijkt er echter van uit te gaan dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij enkel naar Rwanda zou moeten terugkeren, quod non. Met haar loutere bewering dat er “de facto geen andere mogelijkheid voorhanden [is] om te voldoen aan zijn terugkeerverplichting dan een terugkeer naar Rwanda”, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de omstandige motivering van de eerste bestreden beslissing. Zij blijft bovendien – en dit geldt voor het hele inleidende verzoekschrift – compleet in gebreke om haar standpunt te steunen aan de hand van stukken. Zij verwijst tot driemaal toe naar de niet-terugleidingsclausule van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, terwijl zij aldus niet verplicht wordt om terug te keren naar Rwanda.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er verder op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien

dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Met betrekking tot de bewijslast stelt verzoeker dat verweerder zelf een onderzoek moet voeren omtrent de ernstige vrees op foltering en onmenselijke behandeling, dat de bewijslast bijgevolg deels bij verweerder zou liggen. Dergelijke argumentatie kan niet worden bijgetreden, nu het conform de rechtspraak van het EHRM wel degelijk aan de vreemdeling zelf toekomt om een begin van bewijs te leveren van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Zie in deze context:

“Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voor-zienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).” (R.v.V. nr. 259 606 van 26.08.2021) Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Kernbetoog van verzoeker ter ondersteuning van de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 20 november 2020 tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker heeft gesteld dat hij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Rwanda, wat zijn land van herkomst is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten erkent dit, maar maakt echter niet kenbaar naar welk land hij moet terugkeren waar hij wettig verblijf zou kunnen aanvragen en verkrijgen. Verweerder kan volgens verzoeker niet volstaan met de simpele bewering dat verzoeker in een ander land wettig verblijf kan aanvragen. Hij had moeten onderzoeken naar welk ander land verzoeker kan terugkeren en hierbij nagaan of hij, in strijd met artikel 3 van het EVRM, riskeert te worden uitgezet naar Rwanda, quod non in casu.

2.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit. Een terugkeerbesluit legt een terugkeerverplichting op (artikel 3, punt 4 van de Terugkeerrichtlijn), zijnde een verplichting terug te keren naar het land van herkomst, naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of naar “een ander derde land” waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren én waar deze wordt toegelaten (artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn). Voormelde bepaling werd omgezet in artikel 1, §1, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarnaar verzoeker terecht verwijst in zijn verzoekschrift, en dat

voor wat betreft “een ander derde land” gewag maakt van een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren én waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

2.5. Een vreemdeling kan dus niet terugkeren naar elk land van keuze. In elk terugkeerbesluit moet worden vermeld naar welk van de in artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn bedoelde derde landen de onderdaan van een derde land tot wie dat besluit is gericht, moet worden verwijderd (zie arrest van het Hof van Justitie van 14 mei 2020, in de zaken C-924/19 en C-925/19, punt 115 en arrest van 24 februari 2021 in de zaak C-673/19, punt 39):

“115 Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 volgt derhalve dat het opleggen of uitvoeren van een terugkeerverplichting een van de twee elementen vormt waaruit een terugkeerbesluit bestaat, waarbij een dergelijke terugkeerverplichting gelet op punt 3 van dit artikel niet voorstelbaar is zonder dat er een bestemming wordt vastgesteld die een van de in dit punt 3 bedoelde landen moet zijn”.

“39. In elk terugkeerbesluit moet immers worden vermeld naar welk van de in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115 bedoelde derde landen de onderdaan van een derde land tot wie dat besluit is gericht, moet worden verwijderd (zie in die zin arrest van 14 mei 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punt 11)).

2.6. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn bovenvermeld arrest van 14 mei 2020 ook dat de eerbiediging voor het respect voor het beginsel van non-refoulement, dat samenhangt met artikel 3 van het EVRM, dient te geschieden bij het treffen van een terugkeerbesluit:

“118 Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, moet zij krachtens artikel 5 van richtlijn 2008/115 dus met name zorg dragen voor de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement [zie in die zin arresten van 11 december 2014, Boudjlida, C 249/13, EU:C:2014:2431, punt 49, en 8 mei 2018, K. A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 103].

119 Zoals de advocaat-generaal in punt 84 van zijn conclusie in essentie heeft opgemerkt, moet de eerbiediging van een dergelijk beginsel worden beoordeeld met betrekking tot het land waarnaar wordt overwogen de betrokkene te gelasten terug te keren. Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteit, voordat het land van bestemming kan worden gewijzigd, opnieuw de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement moet beoordelen, onafhankelijk van de beoordeling die zij heeft moeten verrichten bij de vaststelling van het eerdere besluit.”

2.7. De Raad van State oordeelt in vaste rechtspraak dat reeds in de fase van het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten verweerder een onderzoek moet doen naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Dit kan uiteraard maar plaatsgrijpen als het land van bestemming van een vreemdeling is bepaald, waarnaar hij moet terugkeren. Zo kan onder meer in RvS 29 mei 2018, nr. 241.623 worden gelezen: *“De verzoekende partij [DVZ] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM.”*

2.8. De verwerende partij is zich ervan bewust dat verzoeker geen terugkeerverplichting naar Rwanda kan worden opgelegd. Zij vermeldt echter niet naar welk ander land verzoeker moet terugkeren. De verwerende partij kan er geen genoegen mee nemen om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten louter op te nemen: *“Aangaande de vrees voor terugkeer naar zijn herkomstland Rwanda, laat betrokkene nog weten dat hij geen band meer heeft met Afrika; dat zijn hele familie in België woont en dat hij nooit geprofiteerd heeft van België. Bij het intrekken van zijn vluchtelingenstatuut door het CGVS op 20-11-2020 werd een Niet-Terugleidingsclausule opgesteld waardoor betrokkene niet terug kan gestuurd worden naar Rwanda. Betrokkene is niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst en het staat hem vrij om in een ander land wettig verblijf aan te vragen; dit werd hem al uitgelegd tijdens zijn gesprekken met de terugkeerbegeleider”. en evenmin: “Het CGVS stelde in de beslissing tot intrekking van uw statuut dd.20.11.2020 op basis van artikel 55/3/1, § 1° van de wet van 15 december 1980 binnenkomst, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen dat u noch direct, noch indirect mag teruggeleid worden naar Rwanda, onderhavige beslissing legt u op België te verlaten en houdt niet in dat u dient terug te keren naar Rwanda. U kan naar een ander land alwaar u recht op verblijf heeft, dan wel bekomen reizen om u aldaar te vestigen.”*

2.9. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat verweerder heeft onderzocht naar welk ander derde land verzoeker kan terugkeren en waar hij niet riskeert te worden uitgezet naar Rwanda in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.10. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 3 van het EVRM. Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.11. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Kernpunt van het verweer is:

“Verzoekende partij lijkt er echter van uit te gaan dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij enkel naar Rwanda zou moeten terugkeren, quod non. Met haar loutere bewering dat er “de facto geen andere mogelijkheid voorhanden [is] om te voldoen aan zijn terugkeerverplichting dan een terugkeer naar Rwanda”, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de omstandige motivering van de eerste bestreden beslissing. Zij blijft bovendien – en dit geldt voor het hele inleidende verzoekschrift – compleet in gebreke om haar standpunt te steunen aan de hand van stukken. Zij verwijst tot driemaal toe naar de niet-terugleidingsclausule van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, terwijl zij aldus niet verplicht wordt om terug te keren naar Rwanda.”

2.12. Hiermee geeft verweerder aan dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat hij naar geen enkel ander land kan terugkeren dan naar Rwanda. De bewijslast in deze ligt echter bij verweerder en het volstaat hiervoor te verwijzen naar de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad van State. Wanneer hij een terugkeerbesluit treft voor verzoeker, die niet mag worden teruggeleid naar Rwanda, is het aan verweerder om te bepalen naar welk derde land verzoeker moet terugkeren, waarbij hij moet nagaan of verzoeker niet riskeert te worden uitgezet naar Rwanda, in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verweerder kan hieraan geen afbreuk doen door een lange theoretische uiteenzetting te geven over voormeld verdragsartikel en te besluiten dat het aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren dat er sprake is van een mogelijke schending hiervan. Zulks zou kunnen worden aanvaard als verweerder een ander derde land had aangeduid waarnaar verzoeker volgens hem kan terugkeren zonder het risico te lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM, quod non in casu. Het verweer in de nota klemmt des te meer gezien in een nota, opgesteld door attaché C.T. van de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 mei 2022, die zich bevindt in het administratief dossier, kan worden gelezen: “Aangezien hij momenteel niet mag terugkeren naar Rwanda en aangezien er geen ander 3e land is dat hem wil ontvangen, zal Dienst Vreemdelingenzaken geen terugkeer organiseren” (eigen onderlijning).

2.13. De in punt 2.10. gedane vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Deze nietigverklaring leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod, vermits dit een accessorium vormt van dit bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet zonder deze beslissing kan blijven bestaan.

2.14. Op 10 november 2022 informeert verweerder de Raad dat hij op 4 september 2022 per brief aan verzoeker heeft laten weten dat hij gevolg dient te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en aan het inreisverbod van zes jaar. Dit kan geen afbreuk doen aan de voormelde conclusie, minstens laat verweerder na het tegendeel uiteen te zetten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA